

Ob cesti k piramidam pri Gizeh, ob solnčnem zahodu.

DR. IVAN PREGELJ: TLAČANI.

Roman iz osemnajstega stoletja.

Užnovlažne suščeve noči je dremal Andrej Karnel v svoji mitnici za dvojnima okencema in zdajpazdaj posluhnil in pomežikal v temi s svojimi zaspanimi očmi. In zopet se mu je zdelo, da čuje nekak čuden šum s ceste. In čim dalje, tem jasneje je slišal zamolklo mukanje in vmes glas kravjega zvonca.

Andrej Karnel si je zastavil vprašanje, kdo da bi zdaj po par kopnih dneh gonil živino v planine. Potem je zopet začel razmišljati, kdaj da je v Gorici ali kje drugje živinski semenj. Izračunil je, da ga v bližnjih dneh ne bo nikjer. In tedaj je že dvomil, da je res slišal mukanje in glas zvoncev.

Ali že v sredi med dvomom je slišal zopet razločno in jasno. In tedaj je pajk šinil iz svojega kota in odprl varno vrata na cesto. Najprej se je ozrl po zatvornici. Ležala je čez cesto. Isti hip je slišal popolnoma razločno od Ročinja sèm doli mnogotero mukanje živine in glasove gonjačev. Nekaj hipov zatem se je zaježil ves most do zatvornice z živino, prerivajočo se, mukajočo in tulečo. Tedaj je videl Karnel v svitu par bakelj vrsto do ušes oboroženih ljudi in je slišal z one strani sem preko živine:

»Andrej Karnel, odprl!»

Zatvornica se je dvignila, val živine se je razlil v cesto sredi Kanala.

»Čigava je živina?» je vprašal Karnel.

XIV. ŠE ENKRAT PAJEK IN VOLK.

»Bandelova!« je bilo čuti. Hip pozneje je obsulo davkarja do dvajset mož in eden je viknil:

»Kaj spiš? Me ne poznaš?«

»Bandel!« je mrmral Karnel in dejal iz navade:

»Plačaj!«

Bandel se je zasmel:

»Ali ti nisem ponujal Tolminskega? Pa si se ga zbal. Ti in Locatelli, plašljiva sta oba. Je Bandel že drugačen mož!«

»Ali je živina zarubljena?«

»Moja je!« je odvrnil Bandel. »Pozno je, iz hiše me ne boš vrgel za eno noč. Kapljo vina mi boš tudi privoščil.«

»Vstopi!« je dejal Karnel hladno. Bandel je viknil poganjičem in biričem:

»V Plavih počivajte do petih. Bokal vina naj izpijeta po dva, Martin naj dá živini sena in v hlev naj jo spravi.«

Pol ure zatem je bilo zopet vse tiho nad spavajočim trgom. V mitnici je sinila luč in Bandel je sedel za mizo in jedel in pil, dočim je Karnel čudovito zadavljen vanj strmел.

»Pa si se upal nad Tolmince?« je vprašal čez nekaj časa Karnel.

»Šel sem!« je dejal Bandel. »Pa pojdem še. Zdaj sem bil na kobariški strani. Čez teden pojdem v Bačo, v ponedeljek na Podmelec in Grahovo, v sredo na Pečine in Slap.«